

מה שעשה.

ההבנה הזו שופכת אור חדש על המושג חסד. כי הנה, בניגוד אולי למה שעולם השקר הרגיל אותנו לחשוב, חסד לא עושים כי כך אנו צריכים להיות: אנושיים, 'סוציאליים' ו'הומניטריים'. גם לא 'אוהבי אדם'. אלא אנו עושים חסד - כי כך ציוונו הבורא. זהו. וכיוון שכך, הרי שהמדד היחיד לחסד האם הוא אכן חסד, הוא רק האם מקיים בכך את רצון הבורא.

אמת, מצוות חסד השלימה והראויה היא לעשותה מתוך אהבת הזולת, אהבת חסד, להיות רחום וחנון, כמידותיו של הקב"ה.

אבל את המידות הללו אנו מצווים לסגל לעצמנו מהבורא. וביום שהבורא יצווה עלינו משהו שנדמה לנו כהיפך החסד - עלינו לכופף את מידותנו הרוחמיות לרצונו יתברך.

האדם נולד עם מצפון, מי יותר ומי פחות. אבל החכמה האמתית היא, להכפיף את הנטייה הטבעית הזו לחלוטין לרצון הבורא. אנו לא נותנים צדקה כי התמונה על גבי הפרוספקט הייתה משכנעת ומעוררת בנו רגשות אישיים, ולא בשם הרחמים הגשמיים שמתעוררים. ■ אלא כי כך נצטוונו!

99

דרש רבא, כל מי שיש בו שלש מידות הללו בידוע שהוא מזרעו של אברהם אבינו: רחמן וביישן וגומל חסדים. רחמן? הא אברהם לא רחם על בריה (בנו) – היינו רבותיה להודיעך חבתו בהקב"ה

(כלה רבתי פ"י)

ואמא כדי לספר להם ממאורעות היום בתלמוד תורה, בבית הספר, מה אמרה לה המורה ומה סיפר היום המלמד ...

במהלך השבוע שוב ושוב פגשנו בהם, לרגע לא וויתרנו להם. שעות השינה תוכננו בקפידה, כדי שח"ו לא נפספס!

יום חמישי. מרכז רפואי 'שיבא, תל השומר'

אני מתחיל לעכל, שאת השבת הקרובה, אנחנו 'נבלה' כאן במחלקה. מברר איפה אוכל לשהות לשינה, וכמו איזה מנגינה שמחה, שוב נשמע את שם הארגון 'רחשי לב'...

פרויקט השבת של 'אוהל שרה' ברחשי לב, הוא סיפור של חסד שראוי לספר בפני עצמו. בתוך בניין מפואר, בתוככי המרכז הרפואי 'שיבא, תל השומר', מקבלים המלווים מפתח לקמפוס רחשי לב, הממוקם בתוככי המתחם הרפואי, כאשר לכל אחד מוכנה מיטה מסודרת, מצעים נקיים וריחניים, פינת קפה ועוגה.

למרבה ההפתעה, אני לא לבד. אגף אוהל שרה מארח מדי שבת מעל מאה ועשרים אנשים ונשים, הבאים לסעוד את יקיריהם המאושפזים במחלקות ביה"ח וזוכים באירוח מלא ללא כל עלות.

בשבת עצמה פגשתי אנשים רבים. למשל, את אבא של תמי, שסיפר לי על תמי, ילדתו הבכורה בת התשע, שמתמודדת עם המחלה. במחלקת הילדים הם פגשו את מלאכי החסד של רחשי לב, ממש בזמן שסיפרו להם את תוצאות הבדיקות הראשונות, ומאז הם ממש חלק מהמשפחה. אפילו את מסיבת יום ההולדת, הם לא שכחו לחגוג להם ברוב פאר והדר, וכמובן גם מתנה - חבילת פליימוביל ענקית שכל כך חלמה עליה.

את אבא של מויש'לה שהיה נראה ממש מותש, פגשתי רק בשבת אחרי הצהריים, אחרי שינה ארוכה. תוך כדי שיחה הוא סיפר לי על השהות הארוכה בארצות הברית, לצורך טיפולים שאותם לא ניתן לקבל בארץ, כיאה לסקרן כמוני, לא הצלחתי לעצור בעצמי, ושאלתיו מהיכן יש לאברך כמוהו את היכולת וההתמצאות בעולם הרפואה שבחול"ל, בכדי לקבל שם את הטיפולים. ושוב, כמו מנגינה קסומה הוא אומר: 'האמת, שאני לא טיפלתי בכלום. הרב ראובן גשייד (מייסד ויו"ר עמותת רחשי לב) דאג להכל! הוא רק ביקש שנלך לשגרירות ארה"ב, ושנשלח לו צילום של הדרכון. זה הדבר היחיד שעשיתי לצורך הנסיעה והטיפול! התאמת טיפול רפואי ויצירת קשר עם גורמי הרפואה, הזמנת כרטיסי טיסה ונהג שחיכה לנו בשדה התעופה, דירת אירוח אי שם בנכר, ארוחות חמות ונהגים שלקחו אותנו מהדירה לבית החולים - לכל זה "הם" דאגו!

יצאתי מהשבת בהרגשה מרוממת, ובתיבה שם, ליד הקבלה, במקום בו מחזירים את המפתחות, שלשלתי פתק: "לאנשי החסד המדהימים, אנא הרבו בתפילה עבור האברך שלמה לייב בן שרה מרים, תודה רבה!" אין לי ספק שתפילות של אנשים שעושים למען הזולת, פועלים שם אחרת בשמים! ■